

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 442/2020
Гж ап1 2/2020
10.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа у парници тужиље АА из ..., као правног следбеника пок. ББ, чији је пуномоћник Наташа Мијаљевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарства унутрашњих послова, Управа за ватрогасно спасилачке јединице Београд, чији је законски заступник Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о жалби тужене изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 142/18 од 30.11.2018. године и о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3821/17 од 08.03.2018. године, у седници одржаној 10.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, жалба тужене изјављена против решења Апелационог суда у Београду Р4 142/18 од 30.11.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3821/17 од 08.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1936/16 од 29.05.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље, правног следбеника пок. ББ и обавезана тужена да тужиљи на име неисплаћених зарада њеног пок. мужа ББ по основу прековременог рада, рада ноћу и рада у дане државних и верских празника за период од 26.09.2008. године до 26.09.2011. године исплати појединачно наведене месечне износе у том ставу изреке са припадајућом законском затезном каматом од доспелости, до коначне исплате. Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 203.250,00 динара са законском затезном каматом од 29.05.2017. године, као дана пресуђења, до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3821/17 од 08.03.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију с позивом на члан 395. ЗПП (погрешно наводећи члан 404.), због потребе уједначавања судске праксе.

Апелациони суд у Београду је решењем Р4 142/18 од 30.11.2018. године, одлучио да је недопуштена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3821/17 од 08.03.2018. године.

Против наведеног решења тужена је изјавила жалбу.

Одлучујући о дозвољености изјављене жалбе, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку започетом пре ступања на снагу Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 72/11...87/18), односно пре 01.02.2012. године, па се, применом одредбе члана 506. став 1. у вези члана 508. тог Закона, овај поступак има спровести по одредбама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09) који је био на снази у време подношења тужбе, који не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што жалбу тужене чини недозвољеном.

Наиме, жалба као правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385. ЗПП). Против одлука другостепеног суда – правноснажне пресуде донете у другом степену и решења другостепеног суда, странке могу изјавити ревизију (члан 394. и 412. став 5. ЗПП).

Како је против решења другостепеног суда изјављена жалба, то је на основу члана 411. у вези члана 373. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11), а у вези члана члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/14), који регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Према члану 439. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09) ревизија је дозвољена у парницима о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинско правном спору који се односи на новчано потраживање.

Тужба ради исплате поднета је дана 26.09.2011. године.

Како се у конкретном случају не ради о парници о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа у коме је ревизија увек дозвољена, већ о

имовинско правном спору који се односи на новчано потраживање из радног односа, у коме вредност предмета спора побијаног дела, у односу на сваког од тужилаца посебно, очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић